

OSOBY A OBSAZENÍ

Štěpka Kiliánová	Magdaléna Jarošová
Stavitel Kilián, její otec	Miloslav Kunert
Anna Kiliánová, její matka	Marcela Bláhová
Pavel Malina	Tomáš Václ
Jan Malina, jeho bratr	Pavel Libnar
Sedlák Malina, jejich otec	Miloslav Prchlík
Kartářka Hanousková	Jitka Pivoňková
Karla	Daniela Myslivcová
Groman	Tibor Hájek
Synáček	Radek Bensch
Xaver	Lukáš Bartoš
Blodková	Naděžda Skálová
Katka	Magda Jarošová ml.
Mladá Štěpka	Ivana Borovičková
Mladý Pavel	Lukáš Bartoš
Gromanová	Daniela Myslivcová
Holčička	Sára Myslivcová

Režie	Lucie Václová
Dramatizace románu	Ivan Rajmont a Martin Velíšek
Hudba	Marek Kopecký
Texty písní	Marek Kopecký a František Gellner
Scéna	Kolektiv divadla
Kostýmy	Markéta Hajná a kolektiv divadla
Technika	Čestmír Bláha a Petr Libnar
Text sleduje	Naděžda Skálová

JAROSLAV HAVLÍČEK

Jaroslav Havlíček se narodil 3. února 1896 v Jilemnici. Rodné maloměsto a příbuzenské vztahy pro něj znamenaly bohatý látkový zdroj. Velká záliba v kreslení nebyla otcem

učitelem podporována a ve studiu obchodu nikdy nevynikal. Roku 1919 nastoupil jako úředník do Živnostenské banky v Praze a o dva roky později se oženil se svou jilemnickou láskou Marií Krauseovou. Teprve po každodenním návratu z kanceláře se pouští do psaní, aby ze sebe dostal, čím překypuje jeho bohatý vnitřní život. V noci píše. Často až do svítání. Tak vzniká jeho literární dílo. První román vydá Havlíček v roce 1935. Má se jmenovat Petrolejové lampy, ale nakladatel změnil název na Vyprahlé touhy. Následují romány Neviditelný (1937), Ta třetí (1939) a Helimadoe (1940), povídkový cyklus Neopatrné panny (1941) a novela Synáček (1942).

Jaroslav Havlíček umírá 7. dubna 1943 v Praze (pravděpodobně) na zápal plic.

„...Jeho dílo žije svým vlastním životem. A dodnes v něm nacházíme něco, co provokuje. Motivy domova, manželství, smrti jen tak nezevšední, zvlášť jsou-li pojímány problematicky, nestmule. Napětí, které v Havlíčkově díle vzniká každým krokem vpřed, vyvolává otázky po smyslu a odpovědnosti...”

Vojtěch Mečíř, www.jaroslavhavlicek.cz

PETROLEJOVÉ LAMPY

Vyprahlé touhy. S tímto křčovým názvem prvního románu vstupuje Jaroslav Havlíček roku 1935 do povědomí českých čtenářů. Nakladatel si toto vynutil s ohledem na lidovou edici, v níž román vychází. Naštěstí v dalších vydáních již mohl autor uvést skutečný název Petrolejové lampy a vymyšlená místa v díle nazval jejich skutečnými jmény. A tak se z fiktivního Jivna stává opravdová Jilemnice, z Horálkovic Hrabačov, z Ulrychovska Vejrychovsko. Vždyť atmosféra venkovského maloměsta na přelomu 19. a 20. století je v románu vykreslena přesně. Kritika ocenila Havlíčkův první román čestnou cenou České akademie. A jak sám autor charakterizuje hlavní hrdinku svého románu? „Štěpku Kiliánovou, která se později provdá za mužskou trosku, „skákávého“ hejtmana Malínu, lze sotva mít za sympatickou románovou postavu. Je hřmotná, nehezká, má divadelní způsoby, sobecky touží jen po vlastním štěstí. Zaslouží si svůj osud. Ale právě v protichůdnostech, z nichž se skládá její povaha, v její statečné paličatosti, v její neobratné jemnosti, to snad přece trochu čpí člověčinou.”

Nu, posuďte sami.

SVATEBNÍ NOC

(Hudba a text Marek Kopecký)

Svatí stojí nad večerem,
hádá se tu duše s tělem.
A když zmlkly, ticho bylo,
lampy zhasly, tak se žilo.

Žilo, žila život dvojí
o svém žalu nic nepoví.
Její láska v celé kráse
jako úhor zelená se.

Sama, sama na posteli
víme, co jsme nevěděli.
Dokavad jsme pod peřinou,
radostí se slzy řinou.

Svatí stojí nad hlavami,
na štěstí tu nejsme sami.
Ale na žal, to je jiná,
dohořela lampa snivá.

„Dospívající dívky! Jejich rysy zůstávají obyčejně
tytéž jako v dětství, jenom postavy se prodlouží,
vzpřímí, zaoblí. Změny vzniklé rozkvétáním jsou
jemné, sotva znatelné. Něco hebkého v pleti, něco
sladkého v hlase, něco zářivého v očích. Přejde
soustružník a malounko přibobluje lýtka a boky,
sochař nepatrně poopraví držení hlavy, nadnese
ramena a ňadra. Potom teprve přijde ten poslední,
bezejmenný, zázračný, vdechne do pohybů, do kroku,
do barvy tváří půvab, kterého tam předtím nebylo.
Štěpku navštívil soustružník, přišel i sochař, ale
prvnímu byla látka příliš nepoddajná, odhodil svůj
nástroj a zmizel. Druhý pracoval až příliš okázale,
snad mu bylo přeplaceno. Jen ten poslední, ten
taneční vůbec zapomněl přijít. Štěpka byla dívkou,
když ostatní byly ještě dětmi, stala se takřka ženou,
zatímco ostatní se nenápadně stávaly dívkami.
Půvabnou, žel, se nestala nikdy.“

Za zapůjčení kostýmů a cenné rady děkujeme paní
Markétě Hajné
Jilemský spolek paní a dívek.

Hudbu nahráli:

M. Jarošová, M. Jarošová ml.,
K. Krejčová, L. Krausová, K. Langová, Z. Havlová,
J. Krejčí, P. Halama a R. Bensch

Děkujeme městu Jilemnice za podporu a pravidelné
poskytování grantů na činnost.

Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s.,
Krátkého 1, Praha 9.

Délka představení je 120 minut s přestávkou
Premiéra 1. března 2016 v Jilemnici

Divadlo V Roztocké – Jilemnice uvádí

Petrolejové lampy

Jaroslav Havlíček

„Pavle, já bych ti všechno odpustila, ale ty
mě nemáš ani trochu rád. Lidé se berou,
když k nim přijde láska. Ale ty tu klidně sedíš
a vykládáš o obchodní stránce sňatku!“